tuli, et soowitud asja kätte saaks ja tuli siis ära, kui weski parajaste käimas oli. Oleks t'a ennetu ometi nii kaua ootnud, kuni nägi, kuidas weski seisma pandi, aga nõnda pidi tema nüüd oma kurja nõun ohwriks jääma. Sest tema oli nõuks wõtnud, weski madruse kääst äratwarastada. Katsus siis kaa nõnda seada, et kord, ku Willem jälle parajaste määl oli, laewaga ära sõitis ja madrus maha pidi jääma, kelle kohwi weski laewa peal oli. — Niipea, kui laew kõrge mere peal oli, tahtis kippar oma õnne katsuda. Et linnas, kuhu poole naad purjetasid, sool heas hindas oli, siis tahtis enesele hea hulk soola toimetada. Läks siis oma kajuuti, pani ukse lukku ja ültes:

„Weski, weski keeruta,
Et õige palju soola saan!"

Oh seda rõemu! Kõige paremat seltsi soola hakkas sirinal laua peale jooksma. Peagi oli see täis ja nüüd walas põrmandale, mis isamaa eest kohe. Juba kajuut täis ja soola järg laewa lael! Imetledes waatsiwad madruséd pealt ja ei mõist-

nud, mis see pidi tähendama. Soola tuli ikka alati juure ühel kombel, mis mitte õige ei olnud.

„Labidad kätte ja soola laewa lae alla!" hüüdis kippar rõemu pärast kiirgawa silmadega. — Peagi oli laawa alune kuni lungini täis. Mis nüüd? Soola tõusis ikka enam ja enam juure ja liigkoorm ähwardas laewa hukka saata. Kippar ei teadnud sugugi, mil kombel weski seisku panna. Oli sõna teda käima pannud, siis pidi muidugi kaa sõna teda seisatama. Aga see sõna! — mis sõna see oli? Ligi ei saanud kaa enam, et oleks katsunud, kääga kinni hoida, sest suur soola mägi oli ümberringi korjanud. Ja nüüd nähti ehmatusega, et seda enam soola korjas, seda ruttem teda juure tuli. Juba oli laew ääreni täis, juba hakkas hunnik tõusma ja mehed tehku mis tahtku, soola mägi hakkab neid kinni matma! Naad katsuwad kül labidaga ja kätte — jalgega soola hunikuid oma ümber laiale ajada, teda tõuseb nii ruttu, et wiimaks hoopis kaenlani sees siplewad. Ei senna juure wõi keegi parata, et soola